

Bilirəm, uşaqlar ölmür, böyüklərdən küsür, küsür bu dünyadan və eləcə uçur, gedir...

Emin PİRİ

"O"na məktub

Salam, torpaq adam!
Burda həyat
gözlərinin rəngi kimi tez dəyişir.
Əsasən qəhvəyi,
ya da qara.

Burda işimizi sorsan;
"imitasiya",
ya da anlayacağın hədəf taxtası.
Arada mərmilər kimisə sığallayır,
ya da qışqırır
hansısa ananın yuxusunda.

Göydə mərmilərlə toqquşur
anamızın duaları.

Gördüm;
"İki balam var,
Ölmək istəmirəm,
Ölmək istəmərim" - deyən əsgəri.
Gördüm gözlərində
hələ doğulmamış
körpəsinin ürək çırpıntılarını.
Utandım,
Utandıq.
Baxmadım daha o gözlərə
üz-üzə gəlməməkçün o uşaqla.
Mən utandım
biz utandıq.
Bəlkə o uşaq da utandı bizdən.
Getdik,
o uşağı baş-başa qoyduq atasıyla.
utandıq...
getdik...
Biz utandıq o gözlərdəki uşaqdan
o uşaq utandı bizdən.
Amma atası utanmadı,
utanmadı...

Ən özizinin, sevdiiyinin
yanında olmasını istəmədiyini yerdi.

Bir əsgərim var.
Su gətirəndə
pulemyot gülləsi öpdü dizini.
İndi onu görəndə dizlərim ağrıyır.

Susuzluğumuz yatmadı
mayorumuzun ürəyində sərinlədi.
İstidən ürəyi sıxılan bir düşmən mərmisi.
Axı, biz su istəmişdik,
qan yox.
Bəlkə bura Füzuli deyil,
Kərbəladır, xəbərimiz yox?!

Oğullar döyüşür...
Analar yaralanır,
analar şəhid olur.
O oğlanın cəbhədə itən ayaqlarını görürsən
ağsayan o anada.
Gözlərini itirən zabitin gözlərini görürsən
göz yaşı quruyan o ananın yanaqlarında.
O şəhidi görürsən
oğlunun məzarında başdaşına dönmən anada.

Havada rəqs edən güllələrdən
daha dəcəldir barmaqların.
O güllələr mənə xatırladır
xəyallarımı qıdıqlayan barmaqlarını.

Bilirəm, heç inanmırsan
görmədən, bilmədən
şokillərdən sənə aşıq olduğuma.
Bilirsən, heç bu torpaqları da görməmişdim...

Qızım

*Qarabağda və bütün müharibələrdə
həlak olan körpələrə ithaf olunur*

Qızım, görə bilmədim
məne doğru yerini.
İndi rəsmlərin
Şokil-şokil iməkləyir divarımda.

Qızım, başdaşın özündən uca,
məzarın səndən qoca,
sənsə hələ də körpə...

Həbsxana köşəsində
qəfəs içindəki quş qədər azaddır
mənim sülh arzularım.

Qızım, bütün boş yelləncəklərdə
səni görürəm
görürəm buludsuz səmada bulud kimi,
qaranlıq gecədə günəş kimi.

Qızım, saçlarını darıxır -
yolmağınçün,
yanaqlarını çuxura dönüb
yerini doldurmağa -
o quyular totuş barmaqlarına həsrət
həyətini ayaq izlərinə möhtac.

Bilirəm, uşaqlar ölmür,
böyüklərdən küsür,
küsür bu dünyadan
və eləcə uçur, gedir...

Bağışla,
Bağışla, sənə dəyən güllələri.
Qolundakı metal qırıntısına gülümso -
bir çimdik bil, böyüklərdən hədiyyə.